

forrentede Penge og komme over til Penge af de offentlige Midler, ligger deri, at Direktionen for Anstalterne kunde blive i Stand til at tage 3—4 fattige Børn mere om Aaret for de Rentepenge, der derved spares. Det er ganske sikkert en Sag, der ligger den højtærede Minister paa Hjerte, og efter den smukke Maade, hvorpaa Finansministeren i Fjor stillede sig til Ordningen af dette Forhold, hvor det netop var Hensynet til, at saa mange fattige Børn som muligt kunde komme ind paa Anstalterne, der bevirkede, at man fik Laanene af de offentlige Midler, vil jeg udtale Ønsket om, at det maa lykkes de to Ministre at faa dette Spørgsmaal ordnet; det er ganske vist kun 3—4 fattige Børn, der kunne blive frit optagne derved, men det er dog noget.

Saa komme vi til et Spørgsmaal, der maaske vil vække den alvorligste Strid mellem Flertallet og den højtærede Minister, og det er Spørgsmaalet om Nedsættelse af Betalingstaksterne for Asylafdelingen. Jeg vil straks gøre Ministeren opmærksom paa, at det er det Spørgsmaal, hvor han vil møde Tingets allerbestemteste og allerskarpeste Modstand. Forholdet er nemlig det, at nu maa Kommunerne og private betale 600 Kr. aarlig for hver Asylist, men at Anstalterne have et Overskud, jeg husker det ikke nøjagtig i Øjeblikket, af vistnok 50,000 Kr. om Aaret for disse Asylisters Anbringelse, og dem har man anvendt til ganske andre Ting, til ny Byggeføretagender eller til at drive andre Sider af Virksomheden for. Nu er det, at først den kritiske Revision og saa Statsrevisorerne og saa Folketinget have ønsket at faa dette Bidrag af 600 Kr. om Aaret for Asylister nedsat. Det er ikke Meningen, at Aandssvageanstalterne, som ere en selvejende Institution, skulle ligge og dygne Kapitaler op; Anstalterne ere nu færdige med deres Nybygninger — eller ere ved at blive det — i hvert Fald er det Tilfældet paa Ebberødgaard og Anstalten i Rahbeks Allee. De ville altsaa for Fremtiden, da de ikke faa store Udgifter af disse Nybygninger, lægge meget betydelige Kapitaler til Side, som faktisk betales for meget af Kommunerne og private. Jeg ved naturligvis godt, hvad den højtærede Minister har svaret i denne Sag, da den blev fremdraget i Landstinget. Den højtærede Minister har svaret svævende og udsættende, saaledes som der stadig er blevet svaret, hver Gang der er blevet rørt ved dette Spørgsmaal. Tidligere lød Svaret saaledes: Ja, saa længe

de Kellerske Anstalter ikke have faaet deres Forhold funderede, kunne vi ikke nedsætte Betalingen for Asylisterne. Nu ere Forholdene funderede, og saa svarer den højtærede, nuværende Minister: Saa længe de Kellerske Anstalter ikke have taget deres ny Bygninger i Brug, kan man ikke nedsætte Betalingen for Asylisterne. Det er ganske vist ikke til at begribe for noget Menneske, hvad de 2 Spørgsmaal have med hinanden at gøre: om Nybygningerne ere tagne i Brug og Nedsættelsen af Betalingen for Asylisternes Vedkommende. Naar saa de Kellerske Nybygninger ere tagne i Brug, faa vi naturligvis det Svar: Ja, nu maa vi virkelig se nogle Aar, hvorledes det gaar, før vi kunne nedsætte Betalingen; og naar de Aar ere gaaede, faa vi et lignende ubestemt Svar. Det er et bestemt Ønske nu at søge at aftvinge den højtærede Minister en Udtalelse om, hvorvidt Ministeren i den nærmeste Tid vil søge en Nedsættelse af Betalingstaksterne for Asylisterne. Hvis Ministeren nægter det eller atter giver et svævende Svar paa dette Spørgsmaal, er der fra min Side ikke andet at gøre end paa en bestemt Maade at paakalde Finansudvalgets Indskriden næste Efteraar, saa maa Finansudvalget tage sig af Sagen, og saa antager jeg, at det vil vise sig, at Finansudvalget nok vil være saa meget Herre over Forholdene, at det nu vil skaffe det gentagne Gange udtalte Ønske respekteret. Men jeg har dog et Haab om, at det maa lykkes at komme til en Ordning af dette Forhold i Lempelighed, uden at vi behøve at henstille Sagen til Finansudvalget. Der er jo mange Ting, der skulle ordnes nu ved disse Aandssvageanstalter, og da Forholdet ligger Tinget paa Sinde, lige saa vel som det ligger Ministeriet paa Sinde, og da Ministeren nu omgaas med Planer om en Omordning af Direktionsforholdene, og der jo kan være andre Forhold, som ligeledes skulde omordnes, tror jeg, det vil være ønskeligt, om man i det hele taget kunde komme til en gensidig Drøftelse af Stillingen ved Anstalterne og deres økonomiske Forhold, og jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede Kultusminister, der ellers er saa imødekommende, skulde stille sig absolut afvisende lige over for dette Ønske. Men hvis Ministeren ikke vil give et bestemt Løfte om nu at ordne Tilskuddet til Asylisterne, saa maa vi andre i hvert Tilfælde kunne vente, at Ministeren giver en rationel Begrundelse af sin Vægring derved, for det at henvise til, at de